

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Nu skal jeg bare lige være helt sikker på, hvad det er, fru Elisabeth Arnold her siger. Jeg synes, jeg hørte fru Elisabeth Arnold svare på et spørgsmål – jeg tror, det var fra hr. Kristian Thulesen Dahl – om, at EU-sanktionerne var ukoordinerede og dårligt tilrettelagt, og om hele håndteringen af den, osv. osv. Så forstår jeg ikke helt den kritik, som fru Elisabeth Arnold havde at fremføre over for det indlæg, jeg kom med tidligere i løbet af dagen, for det var netop en redegørelse for, at vi mener, at sanktionerne er uberettigede. Men når nu fru Elisabeth Arnold siger, at hun faktisk er enig i det, som jeg forsøgte at sige tidligere på dagen, så forstår jeg altså absolut ingenting.

Og så skal jeg bare lige for en ordens skyld – ikke fordi jeg skal blande mig i ordvekslingen mellem hr. Per Stig Møller og fru Elisabeth Arnold – sikre mig, at Det Radikale Venstre er enig i ordlyden i den beretning, som et flertal i Det Udenrigspolitiske Nævn afgav i går. Jeg synes, at der her er skabt en for mig at se ganske unødigt tvivl om Det Radikale Venstres syn på den beretning og også den mindretalsudtalelse, som blev påtvunget via en fax fra departementschefen i Statsministeriet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige:

Det er jo rigtigt beskrevet, at koalitionsregeringer indebærer ofre for alle parter, og jeg er helt sikker på, at både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne og andre har erfaringer med, hvordan det smager at sluge kameler eller bøje sig mod hinanden. Men jeg vil blot sige, at den mindretalsudtalelse, der er skrevet på regeringspartierne vegne i beretningen fra Det Udenrigspolitiske Nævn, naturligvis bærer præg af både Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i sin udformning. Der er sikre penneførere bagved, som repræsenterer begge partier.

Og så vil jeg blot sige til fru Ulla Tørnæs om sanktionerne, at jeg hele tiden har sagt om forløbet af disse her sanktioner, at beslutningen blandt de 14 lande var ukoordineret, og det var jo et, må man formode, mere eller mindre spontant forløb, som ikke passer til nogen af de regelsæt, vi har. Men det gør ikke berettigelsen af reaktionen mindre. Berettigelsen af at reagere

på det, der sker i Østrig, synes jeg er stor og velbegrundet. Det har jeg ingen problemer med.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Og så er det fru Pia Kjærsgaard, og så skal vi til at afslutte denne runde.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil da godt høre, hvad det er for en kamel, man har slugt hos De Radikale, om det er af hensyn til regeringssamarbejdet, man har slugt en gevaldig stor kamel: at det her har været uigennemtænkt, at det har været dårligt set, og alle de andre ting, som fru Elisabeth Arnold kom med, altså om man alene af hensyn til regeringssamarbejdet så har slugt en kamel, der er så stor, som fru Elisabeth Arnold faktisk har givet udtryk for her i dag fra Folketingets talerstol.

Det er en højest bemærkelsesværdig sag, for det er jo sådan, at netop i denne her sag er det jo De Radikale, der har udenrigsministerposten. Altså er det den gigantkamel, som Det Radikale Venstre har måttet sluge? Det synes jeg da er interessant. Må vi ikke godt høre lidt mere om det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Så gerne: Den kamel, jeg hentyder til, er den kamel, som Det Radikale Venstre slugte, da vi gik ind for et hætteforbud, fordi Socialdemokratiet gerne ville have et hætteforbud. Det ville Det Radikale Venstre ikke. Vi bøje os for overmagten og sagde: O.k., så lad os tage det hætteforbud. Det var den kamel, jeg henviste til. Den har vi omtalt flere gange i den forløbne tid.

Og så vil jeg i øvrigt blot sige, at i forbindelse med denne her sag er der ikke slugt nogen kameler i forbindelse med regeringssamarbejdet, men vi har haft problemer med at acceptere, at 14 lande i Europa, om jeg så må sige mere eller mindre spontant og hjemmelavet laver en erklæring, som så tager fart og pludselig får et eller anden udseende af at være en EU-aktion, hvad det ikke er.

Det er altså 14 statsminister af forskellig politisk observans, som tager en beslutning vedrørende et 15. land. Det synes jeg er problematisk, og det synes jeg fremgår meget tydeligt også af debatten i dag, og det synspunkt deles af stort set alle partier herinde.